

Fransche Lotelingen.

Daar trekken ze heen: het vaandel voorop; met slaande trom, in de schemering van den morgen.

Zij zijn zich bewust van het offer, dat zij brengen; een onbedwingbare droefgeestigheid ligt op het gelaat; zij trekken naar de verre, vreemde stad, terwijl hun eenvoudig dorp hun nooit dierbaarder is geweest dan thans, nu zij het moeten verlaten.

Het is er dan van gekomen. Eerst scheidden hen nog maanden van het noodlottige oogenblik; maar die maanden krompen in tot weken, tot dagen; de laatste week was met een rouwfloers overtogen, en heden morgen trokken zij weg — vaarwel, dierbaar dorp met uw innige herinneringen, met uw hartelijke menschen! Vaarwel, onvergetelijk ouderlijk huis!

Het geheele dorp is in rouw; het dorp treurt; het is één familie, één groot huisgezin — die jonge lieden, die daar heen trekken, zijn van hun eigen vleesch en bloed.

Dat gemeenschapsgevoel, dat gevoel van eenheid geeft een weemoedigen troost; daar op het dorpsplein, onder de oude linde, die reeds vele geslachten van deze dorpeelingen zag geboren worden en grafwaarts dragen, stonden



Hoor! de slaande trom! En het roemrijke vaandel ruischt in den morgenwind!

Ziet ge daar dien jongen vaandeldrager? Wordt ge niet getroffen door dat bleeke gelaat? Verleden week heeft hij zijn vader grafwaarts gebracht; het is voorbij; en daar straks heeft hij zijn smart uitgesnikt aan de borst der trouwste moeder.

Ach, scheiden doet pijn!

Ge leest het op ieders gelaat; ge dringt tot in hun ziel door; ge leest hun droeve gedachten in de houding van hun hoofd; in de plooiën van hun mondhoeken; in het gebarenspeel hunner handen; in de soberheid van dit tafereel ligt een waarheid, een kracht, die den toeschouwers ontroert en schokt.

daar straks nog ouden van dagen, om den jongen nog een laatsten handdruk te geven.

Voor de huisdeuren stonden moeders, de kleine broertjes en zusjes; daar achter ginds klein vensterraam, door de ranken van een wilden wingerd omlijst, staren een paar rood gekreten meisjesoogen de jonge mannen na.

Doch 't moet; het kan niet anders; het vaderland roept, en het plichtsbef roept.

Hoor! krachtiger roffelt de trom; machtiger ruischt het vaandel — vaarwel, dierbaar dorp!

L. P.